בסוד שיח

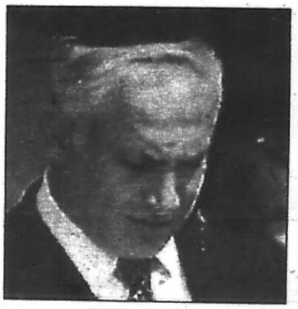
שאול שיר

שיפודי "הרב המנחם"

על הקלטת של הרב אמנון יצחק מודפס בין היתר: "יש לך שאלות לרב אמנון יצחק צלצל: 6770071-03". צילצלתי כדי לקבל תשובות לכמה שאלות קשות על האופן שבו הוא מבקש להחזיר אנשים בת-שובה: אם כי חייבת האמת להיאמר, שכציבורים מסויימים כנראה שיטת ההפחדה וו השיטה, מאחר ההצלחתו להסב חילוניים בני עדות המזרח להתענין ברת ובשמירת מצוותיה אינה מוטלת כלל בספק. עם הרב יצחק לא הצלחתי לדבר ומזכירתו היפנתה אותי לעורך-דיננו... רציתי באמת ובתמים להבין מה מתרגש בראשו ובמוחו ומי הם רבותיו, שהינחו ומנחים אותו לאמץ את שיטת ההפחדה במסעות התשובה שלו.

חיפשתי את הרב יצחק, כי לא עלה בידי לאתר רב אחר, שזוהתו נשמרה מפני על-ידי קרובי משפחת פיטי. להזכירכם: משפחת פיטי, רבקה חדיים יארייכו ימים ושנים בטוב, שיכלה לפני חודש ימים באסון נוראי, שתי בנות צעירות, (גילאי 11 – 12-1) בטבריה. בעקבות המקרה האיום הזה, פקדו את בית משפחת פיטי מאות רבות של אנשים, שביקשו לעודדה, לנחמה ולחזקה. ביניהם היו גם רבנים, חלקם ידועים וחלקם פחות. אחד הרבנים שהגיע לבית המשפחה ב"שבעה" נתגלה כאכזר מכל, ולשבחם של כמה רבנים ספרדים ייאמר, כי ישבו שעות רבות בבית המשפחה, כדי ל"נגב" את דברי ההבל האכזריים של "הרב" הזה, שנאמרו בשיחה עם הורים. יצריך בקשר לכך, כי עוד קודם לאסון החליטה משפחת פיטי להתקרב למסורת-ישראל ללא מס-עות הפחדה של רבנים או אדים לכל גינוני.

"הרב המנחם" הסביר להורים השכולים העטופים ביגונם הכבד, כי "שתי הבנות מסתובבות בגיהנום על שיפוד כמו "שווארמה"... אבות אכלו בוסר והבנים משלמים את המחיר", והציע להם לקבל את האסון משלהים, כי עליהם לשוב בתשובה. האם והאב התקפדו לנוכח דברי הרב ונתקפו פחד ויראה. היו אלה הרבנים יוסף דנוף ועובדיה יוספי, שהגיעו לבית זמן קצר לאחר מכן, שהצליחו בעמל רב לשכך את יגון הכבד הנוסף של ההורים ובני המשפחה האחרים.

בנימין נתניהו. הצהרות מיותרות

אין ספק כי התנופה הזאת של הצנע היהודות כניה-נום מתמשך וכבעירה יוקדת, חייבת בגינני מפי רא-שיה ומנהיגיה הרוחניים של יהדות המזרח בפרט שהדבר נעשה עד כה בקול ענות חלושה בלבד.

הצהרות מיותרות

בעת כתיבת שורות אלו מודיע הרדיו על הפיצוץ בשוק מחנה יהודה בירושלים. לא ברור עוד מיהו הארגון החבלני שעומד מאחוריו, אך אין ספק, כי הפיצוץ הזה ישים קץ להתרברבות הבלתי מובנת של ראש הממשלה, כי הוא הצליח לצמצם את הטרור והפעילות החבלנית בתוכבי מדינת ישראל. לא היה ברור מדוע ראש הממשלה, בנימין נתניהו, תורר ומצהיר על כך כל שני וחמישי בראיונות בטלוויזיה ובתקשורת ומתגרה ביכולות של ארגוני הטרור. נתניהו כמו פרס כמו רבין ז"ל וכמו שמיר אינו מסוגל למנוע פעולות טרור בלב האוכלוסיה בערי ישראל. אל הספרה בשוק מחנה יהודה אולי היה נמנע, אילו ראש הממשלה בהצהרותיו ב"פופוליטיקה" לא היה מציב אתגר בפני ארגוני הטרור.

נתניהו ילמד אולי משהו מהפיגוע הנורא בשוק מחנה יהודה, כי השתיקה לעתים היא גם נשק בלוחמה בטרור.

עכשיו יבואו ההצהרות: "לא נשלים" "נגיב", "יבוא על עונשם", כפי שעשו ואמרו קודמיו של נתניהו בתפקיד, אך למעשה שום דבר רציני ואפקטיבי לא נראה בשטח. שוב תוטל האשמה על הרשות הפלשתינאית, שהיא עצמה טרם התפרקה ולא תתפרק ממחבליה ונוהגת בכלחנות כלפי ארגוני הטרור...

ב"ח פסיכיאטרי לדתיים

בגדרה הולך ומוקם בית חולים פסיכיאטרי המיועד לאוכלוסיה הדתית בלבד. בית החולים מוקם בכפי תורם, ששוכנע בנחיצות של בית חולים מסוג כזה לציבור הדתי. היוזמה יצאה מבית מדרשו של יוסף יוסקוביץ', עסקן מחסידי גור, חברו אליו טובי המוחות בתחום הזה, גם מהחיבם והסכדתי.

בשנים האחרונות הולכת וגדלה ההבנה בציבור החרדי, כי יש לחדול מלהעיד בשרלטנים המתחזים כמומחים בתחום רפואת הנפש וכי אין טעם והיגיון הדתי בתי"ל, ועל-פי יוסקוביץ', כי בית החולים בגדרה, שמשרד הבריאות אישר את הקמתו, ישמש מקום מרפא וטיפול גם לתושבי תל"ח הדתיים. הפרויקט זוכה לברכתם של אדמו"רים ואישי תורה המודעים לצורך במוסד כזה ואין הם שלמים עם הנעשה כיום בבתי מרפא לנפש, במיוחד באותם אלה, שאין בהם הפרדה בין גברים לנשים.

הפתיחות שמגלה היום הציבור החרדי בכל הקשור לילד החריג, איפשר ומאפשר פתיחתם של בתי-ספר ומעונות עבורו, וכתחת הראיה וסיעור בעלי מיומנות, נראים יותר ויותר במקומות הללו לרווחת הילדים והחדרים. חלק מהמוסדות הללו נתון בקשיים תקציביים, משום שאין בידי חלק מהחורים, חלק גדול מהם, למען את אחזקת הבן או הבת בהיותן משפחות ברוכות ילדים ומתוסרות אמצעים.

המנהיגות הוחזרה הביתה

בזוֹעֲרה למאבק בנגע הסמים בכנסת, נשמעות בשנים האחרונות עדויות קשות על מספר משתמשי הסמים לסוגיהם בארץ ועל העלייה בשימוש בסמים בקרב בני נוער וצעירים. השבוע אמר בוועדה מפכ"ל המשטרה, רב-ניצב אסף חפץ, כי החברה הישראלית מעורדת את תופעה השימוש בסמים, דבר המקשה על המשטרה להלחם ביעילות בנגע הזה.

בשבועות אלו, כאשר מגיעות לישראל קבוצות בני-נוער וצעירים מארה"ב לתופשת קיץ במסגרות מאורגנות, ניתן לעתים לעמוד על מידת פשיית הנגע הזה בקרב הצעירים היהודים בארה"ב. ישראלי שומר מצוות, שהופקר על הדרכתה של קבוצה צעירים יהודים מארה"ב במהלך שהותה בארץ, נאלץ כבר ביומה הראשון כאן להחזיר הביתה, לארה"ב, חמישה צעירים, שהוגדרו כ"מנהיגי הקבוצה", לאחר שהללו נתפסו "על חם" כשהם מעשנים סמים. הצעירים הללו נושאים על גופם כמות לא מסתברית לשימוש אישי, ולא אחת הם "מדביקים" צעירים ישראלים חלושי אופי לנהוג כמותם ולהתענג על הסם המתוקתק. מדובר בבנים של משפחות נכבדות בקהילה היהודית בארה"ב, שהוריהם יודעים כי בני-הם צורכים סמים והם עומדים חסרי אונים מולם. חלק מההורים לא רואים כל פסול בכך שהבן משתמש מש במריחואנה או בחשיש, כדי להשתחרר מהלחצים בהם הוא נתון.

מחצרות אדמו"רים וחסידים

ישועת הזמר והרופא

הסיפור במדור זה, בשבוע שעבר, על החולה, שבפר-שיות תפילין חסרה המלה: "ידך", גורר עמו סיפור מופלא, פרי עטו של הרב אהרון דב הלפרין, עורך "כפר חב"ד", שפורסם, בין היתר, לרגל גיליון ה-770 של הבטאון. הנה הוא כאן ללא הקדמות מיותרות:

"ד"ר נרקין הוא רופא ילדים נודע ביוסטון", מספר הרב שמעון לוזוב, שליח הרבי מלובביץ' למדינת טקסס. הוא נמנה על נכבדי הקהילה היהודית.

"באתי אליו עם אחד הילדים לטיפול רפואי ומיד הרגשתי שפניו אינם כתמול שלשום. הבחנתי בעיניו כה ששרויה על פניו.

"'מה קרה' שאלתי אותו. ואז הוא סיפר: 'לפני כחודש וחצי אני מתעורר ורואה שאני לא מסוגל להזיז את היד. שיתוק. נכנסתי לאישפוז בבית-החולים הגדול כאן.

"טיפלו בי הרופאים הבכירים ביותר אבל לשווא. הם לא הצליחו למצוא ממה נובע השיתוק ולמה, והם לא הותירו בי תקוות רבות'.

"כשהרופא גמר את הסיפור המזעזע שלו הוא פרץ בבכי נואש.

"'כשניסיתי להרגיע אותו אמרתי לו: 'שמע, אני איננו צדיק ואיננו איש שעושה נפלאות. אבל עבד אברהם אנוכי'. יש לי רבי צדיק גדול שאני השליח שלו, ויש הסכם בין הצדיקים לקב"ה, שהצדיק גוזר והקב"ה מקיים. אבל אני לא יכול לבקש במקומך. וזאת דע לך: אם אתה מבקש – תקבל על עצמך לע-שות מה שיאמר, אם יאמר'.

"'הרופא הסכים מיד להצעה, ובו במקום הכתיב לי את סיפורו לרבי, וביקש את ברכתו הקדושה. הת-מצאו בהם. מלה שלמה חסרה. המלה החסרה היתה: 'ידך'...

"'סמוך לאותה תקופה, ערך אחד המיליונרים הגדולים של הקהילה היהודית ביוסטון חגיגת בר־מצוה לבנו. בחגיגת הבר מצוה שלו השתתף הזמר הספרדי מס ז'אן פירס. כשהגיע ז'אן פירס, יהודי, ליוסטון נערכה לכבודו קבלת פנים 'ממלכתית', בה השתתפו כל המי ומי מצמרת הקהילה היהודית של יוסטון.

"'בעיצומה של המסיבה, כשוב לב הזמר המהולל בין ובזמר, ביקש להשמיע מספר מילים: 'דעו לכם שלפני יותר מ־10 שנים חליתי במחלה אנושה והייתי נח-שב כבר כמת. מותי הסופי, ה'רשמי', היה עניין של ימים ספורים.

'בעיר מגורי, בס. פרנציסקו, יש שליח של ליובאוויטש ואחד מידידי פנה אליו בשעה הקריטית, כי שמע שהרבי שלו מחולל נפלאות. הרבי בירך אותי מיד ברפואה שלמה והנס הגדול, לתדהמת כל הרופאים, התרחש. המחלה נעלמה כליל ומאז המקרה עברו יר-תר מעשר שנים אותן אני חב לרבי מליובאוויטש!

'כשאנחנו מתאספים כאן לכבוד הבר־מצוה שבו מני-חים תפילין, ברצוני לומר לכם שזהו אחד הדברים שגם אני התלחלי לעשות, לאחר הנס של הרבי מל-יובאוויטש. ואני ממשיך לעשות זאת, יחד עם עוד מצוות, מדי יום. כדאי שגם אתם תעשו כך'...

"בין המסובים היה גם ד"ר נרקין, קרוב משפחה של בעל השמחה. כששמע את סיפורו של ז'אן פירס, קם על רגליו וסיפר בהתרגשות את הסיפור הזרי שלו...

ז'אן פירס פרץ בבכי מרוב התרגשות. בכי שסחף עמו עד מהרה את רוב הנוכחים".

אמר:

'אני רק רוצה שתדע שאתמול, בערך ברבע לאחת בלילה, התחלתי פתאום להזיז את היד לראשונה מאז השיתוק' "הפעם הגיע תורי להפריע צוותא הת-רגשות... תוך שעה קלה כבר ישבתי בכיתו, מרונע יתר עמו, ושמעתי ממנו שוב ושוב איך פתאום, קרוב לאחת בלילה, התחילה היד לזוז. ואילו אני נוכחתי כיצד הרב קליין, סיפר לי במין 'שוורין נפש' שאת-מול, קרוב לאחת בלילה, לאחר ה'יחידות', הרבי מסר לו תשובה בשבילי...

"כשנרגענו קצת, מסרתי לו את את תשובתו של הרבי, שכללה כאמור שלושה חלקים: ברכה לרפואה שלמה, דרישה בשלומו בשם הרבי ובדיקת תפילין... בהיסוס מסויים, שאלתי אותו: "יש לך בכלל תפילין בביתך?' 'כן', הוא ענה לי. 'איזו ירושה'.

"לקחתי ממנו את התפילין, ועוד באותו יום מסתי במיתור לניו יורק, ומסרתי אותם לבודקים המפורט-מים בקראון־הייטס. ביקשתי מהם לבדוק את התפי-לין בדחיפות, והסברתי להם עד כמה זה חשוב לי. עוד באותו ערב החזירו לי התפילין. רק פסול אחד חלתי לצפות במתח לתשובת הרבי. עברו שבוע, שבועיים, שלושה, ארבעה – שום תשובה.

"יום אחד, שמונה בבוקר, הטלפון מצלצל. על הקו היה מזכירו של הרבי, הרב בנימין קליין. 'אתה כת-בת איזה פתק לרבי בקשר למישהו בשם ד"ר נרקין?'

"'טוב', אומר לי ר' בנימין, 'אתמול קרוב לאחת בלי-לה, אחרי שהרבי קיבל אנשים ל'יחידות', הוא מסר לי תשובה עבור הפתק שלך. התשובה של הרבי היא זאת: 1) ברכה לרפואה שלמה וביבוי טוב. 2) ידרוש בשלומו בשמי. 3) יברוק את התפילין.

"'לא חשבתי הרבה וצלצלתי למשרדו של ד"ר נרקין. יצאה אתמול, בערך באחת בלילה, תשובה מדהי-בשבילך. לפני רקות ספורות התקשר אלי המזכיר של הרבי, ואני רוצה למסור לך את התשובה.

"'עוד בטרם שהספקתי למסור את התשובה, הוא צרח בטלפון: 'מתי אמרת?'

"'קרוב לאחת בלילה', עניתי לו. 'כך אמר לי המז-כיר, הרב קליין'.

"'זה משהו לא יאומן! לא יאומן!' הוא הת-חיל לצעוק בהתרגשות, ופרץ פתאום בבכי בקול רם